

суха кора — дадена ми не по милост, а заслужена със собствения ми труд.

Питам се, стъпайки бавно и леко като сянка, защо ми са улиците с плочки и асфалт, които извеждат към хладния, преждевременен гроб, когато аз съм удоволствие бих тичал по пращен междуселски път, към фабриката или нивата, дето ме чакат весели другари със широки плещи и усмихнати очи. Там, във хладния и комфортен ресторант, една дебела дама заръча печено на кучето си. Хей, аз плюя на вас, на всичко ваше поюя, разбирате ли вие? . . . Действително, задавям се от глуха, но дълбока кашлица и храча по тротуара. Младо момче със чанта на гръб се извъръща и ме гледа равнодушно — презрително. То мисли, че съм туберкулозен и отивам на лекар, загърнал се във балтона си, за да не простина от вечерната прохлада на късната пролет. Не, охолно и безгрижно дете! Ходя със балтон, защото не искам тези безсъръдни и угоени хора да се изсмеят съжалително на скъсания ми панталон дори когато отивам да увисна на едно дърво, което не съм виждал, но което познавам добре. Една борика със дебели, хоризонтално разперени клони, висока, безмълвна и безчувствена, но спасителна борика!

Край мене профучават автомобили, мотоциклети и файтони. Един стражар сочи посоките. Хей, стражар, ще извърши едно престъпление! Присмивам ти се, защото ти не знаеш това и не вземаш мерки да спасиш обществото от една неприятна новина: един нехранимайко се обесил.. за кеф, Утре ти ще ми съставиш акт за нарушение на установения ред и ще ме глобиш, че съм се обесил без разрешение. Пари не ще намериш, разбира се. Хей! колко доволен бих бил, ако имах да си купя едно гладко конопено въженце! . . .